

Een doodgewone dag

Een doodgewone dag

Han Ardesch

© 2021 Han Ardesch / Uitgeverij U2pi

Titel: Een doodgewone dag

Auteur: Han Ardesch

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouvBoekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9324 066 7

NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

1

“Ros, ga je mee met de baas?” De hond kwispelt met zijn staart, springt uit zijn mand en gaat met zijn baas mee naar buiten. Daan de Jong heeft de oude boerderij van zijn vader overgenomen en helemaal verbouwd. Zijn ouders wonen in een nieuw huis, achteraf gelegen op het erf. Het is een prachtig complex geworden. Er is een grote ligboxenstal, ruimte genoeg voor zijn kalveren en er is weiland in overvloed. Dit alles ligt langs de rivier de IJssel.

“Kom Ros”, zegt Daan. “We gaan kijken of alles nog in orde is.” Hij loopt naar buiten. De hond kwispelt en loopt achter hem aan het erf op. Daan is trots op hetgeen hij met anderen voor elkaar heeft gekregen. Een mooi, gezond bedrijf. Honderdvijftig melkkoeien en vijftig kalveren, een paar ganzen die het erf bewaken en een twintigtal schapen.

Hij loopt naar het weiland. Het ligt er mooi groen bij. Geen onkruid en hier en daar een boom ter bescherming van zijn koeien. Is het zomers te warm, dan staan ze in de IJssel of liggen ze onder de bomen. Daan vraagt zich af waar Ros blijft, maar kan hem niet vinden. Dat is niet zo erg want hij rent wel vaker achter hazen of konijnen aan, denkt hij. Deze winnen het van de hond die dan meestal uitgeput terugkomt. Daan vindt Ros liggend in de ochtendzon. “Waar was je nou?” vraagt Daan en aait het altijd vriendelijke dier over zijn kop.

Wat plakt er nou aan mijn hand, vraagt Daan zich af. Het voelt als een druppel bloed. “Ros, kom eens hier, heb jij je ergens

aan opengehaald?” Er is niets te zien. Vreemd, denkt Daan. Hij houdt zijn hand voor Ros zijn neus en vraagt de geur te zoeken. De hond verdwijnt en Daan gaat erachter aan.

De hond loopt door tot achter in het weiland aan de rivier. Daan kan de hond bijna niet bijhouden en maant hem tot rust.

Opeens begint de hond te blaffen van blijdschap. Hij heeft het gevonden, denkt Daan. Hij schrikt van datgene wat zich in het weiland aan hem openbaart. Het is een rood spoor, vanuit het niets. Het spoor is nog niet opgedroogd dus het moet vers zijn. Het lijkt wel of het uit de lucht gevallen is. Er is geen begin en geen einde van het spoor. Geen dood dier, geen gewonde mensen. Niemand in de omgeving. Geen sporen van een worsteling of een vechtpartij. Zelfs geen voetstappen, geen geknakt of platgelopen gras. Niets, helemaal niets. Vreemd, heel vreemd. Is het soms een flauwe grap van een rondvarende toerist geweest? Dat kan haast niet want het weer was slecht de afgelopen nacht, waardoor het voor een toerist moeilijk aanleggen is met zijn boot. Hier snap ik dus helemaal niets van, denkt Daan. Morgen kom ik terug en kijk ik of het spoor er nog steeds is. Men verwacht regen vanavond, dus morgen ben ik het spoor wel kwijt. Voor de zekerheid, bedenkt Daan, maak ik een afscheiding zodat de koeien er niet bij kunnen komen. Deze situatie, van wie of wat dan ook, kost mij alleen maar tijd. Erg vervelend allemaal. Hij loopt terug naar de boerderij.

De dagen daarna gebeurt er niets bijzonders. De normale werkzaamheden op de boerderij worden uitgevoerd. Koeien eten geven, uitmesten, voer en hooi bij rijden. Het gras is net

gemaaid dus de koeien moeten de eerst tijd bijgevoerd worden. Een gedeelte van de verse melk verkoopt hij in zijn kraampje bij zijn boerderij, Net als verschillende soorten kaas en in de zomermaanden zelfgemaakt ijs, een begrip in de omgeving! Hij moet het erf netjes houden voor de toeristen die langs kunnen komen. Daan heeft tegenwoordig meer tijd over vanwege zijn laatste grote investering: de melkrobot. Had ik jaren eerder moeten doen, denkt hij.

Hij gaat die avond naar Olst. Het is het dorp waar hij als kleine jongen vaak speelde, wanneer hij even weg mocht van de boerderij. Er was altijd wel wat te doen op de boerderij, maar hij wilde ook zijn vrienden zien. Dus als hij de kans zag, ging hij naar het dorp. Het dorp met zijn kerken, cafés, scholen en een politiebureau voor de regio. Wie verder wilde leren, ging naar de grote stad. Het verenigingsleven was aardig uitgedund, maar bestond nog wel. Men zocht elkaar meestal in de weekenden op. De meest sterke verhalen werden er dan verteld.

De heer Van der Voorst staat langzaam op uit zijn luie stoel. Rustig, zoals altijd. Hij geniet van het uitzicht vanaf de eerste verdieping van zijn landhuis.

Het is een statig landhuis waar elke steen met de grootste zorg is gemetseld. De dakpannen, eigenlijk dakleien, zijn met de grootste precisie vastgemaakt. De kleur grijs past heel goed bij de zandkleur van zijn huis. De oude dikke deuren met grote stevige scharnieren lijken van hout maar zijn van staal. De eerste indruk die de heer Van der Voorst kreeg toen hij het landhuis zag, was niet zo rooskleurig. Door de eeuwen heen hadden de weergoden het landhuis geteisterd, niet gekoesterd. Het zag er vervallen en verwaarloosd uit. Zelfs van het torentje was weinig meer over. Toch, het torentje, de ligging van het landhuis en de grond eromheen gaf de doorslag tot de aankoop van het geheel. Het landhuis werd gerestaureerd met de moderne mogelijkheden van deze tijd. Het huis werd ook goed beveiligd met voor het oog onzichtbare camera's. Trots was hij op zichzelf. Trots op datgene dat hij samen met de ambachtslieden had voltooid. Het was dan ook een parel in de omgeving.

Het torentje is zijn werkkamer. Het is de kamer waar hij de meest uiteenlopende projecten ten uitvoer laat brengen. Het aantal werknemers die hij op de loonlijst heeft staan, is klein maar groot genoeg om al het werk uit te voeren of anders uit te besteden.

Hij kijkt naar buiten. De zon verschijnt net aan de horizon. Zijn uitgestrekte tuin bestaat voor een groot gedeelte uit water met monumentale bomen eromheen. Het gazon is net zo vlak als de green van een golfbaan.

Over een uur krijgt hij bezoek van een aantal trouwe collega's om de stand van zaken door te nemen. Bij een aantal projecten moeten de laatste zaken worden afgerond om daarna opgeleverd te worden aan particulieren en bedrijven. Bij alles wat Van der Voorst bouwt, is de hoge kwaliteit van het gebruikte materiaal altijd zijn uitgangspunt. Degelijk, betrouwbaar, een goede kwaliteit en altijd binnen de opgeleverde termijn klaar. Dit zijn de pijlers van zijn bedrijf. Hij voert winstgevende projecten uit waar hij alles voor over heeft. Omdat de heer Van der Voorst al aardig op leeftijd is, wil hij nog één keer goed uitpakken, zodat later, als hij overleden is, de mensen vol lof over hem zullen spreken over wat hij voor de gemeenschap heeft betekend.

De groepschef vraagt bij binnenkomst of de collega's een goed weekend hebben gehad. Rob is samen met zijn vrouwelijke collega Ans, beiden inspecteurs in de regio. "Rustig chef, rustig", zegt Rob. Hij vertelt dat er geen relletjes met de naastgelegen dorpen, geen inbraken en geen aanrijdingen zijn geweest. De politiepost is een begrip in het dorp. Zolang als er mensen wonen in het dorp is deze politiepost er al. Het is meer een ontmoetingsplaats dan dat het dienst doet als politiebureau. Als er wat is, kan je altijd op de politie rekenen. Het dorp is dan ook heel blij met deze post.

Volgens Rob is er een of andere idioot die bij de boerderij van De Jong een bloedspoor heeft achtergelaten in het weiland. "Daan belde mij hierover op. Ik ben gaan kijken en het vreemde hiervan is dat je geen enkel ander spoor ziet. Geen platgelopen gras, niets."

"Misschien een flauwe grap van een toerist", zegt de chef. Rob vermoedt dat ook en voegt daaraan toe dat er geen schade toegebracht is aan de boerderij. "Alles lijkt normaal volgens Daan en is er niets gestolen. Misschien maken we ons druk om niets, zei Daan." Voor de duidelijkheid denkt Rob dat het goed is een rapport te maken. Inmiddels heeft de computer zelfs in dit kleine dorp zijn intrede gedaan. Het heeft wel de nodige moeite gekost, maar nu hij er eenmaal staat en gebruikt wordt, is het een uitkomst.

Daan vraagt in het café aan zijn buurman Frank Kamp, die ook een boerderij heeft: “Heeft die grapjas bij jou ook huisgehouden?” Volgens Daan is er ook bloed over zijn weiland uitgesmeerd. “Ik heb mijn gedeelte af moeten zetten voor mijn koeien. Net op dat gedeelte waar ze het makkelijkste de rivier in kunnen als het te warm voor ze wordt. Maar misschien wordt het vanavond wel weggespoeld door de regen.” “Ik hoop het wel voor ons”, zegt Frank. “Ik weet het ook niet”, zegt Daan. “Ik heb in ieder geval de politie erbij gehaald en die houdt het in de gaten.”

“We kunnen vanavond ook zelf gaan posten, Frank”, zegt Daan. “Dan houden we met elkaar contact met onze mobiel. Vanaf een uur of twee s ’nachts. Dan ligt het dorp op één oor. Niemand verwacht dat wij daar zitten. Zeker niet als er regen op komst is.” “Wel een goed plan”, zegt Frank. “Ik zorg dat ik om twee uur me verschuil vlak bij de plaats waar ze het bloed op mijn weiland hebben gesmeerd.” Daan zegt: “Ik zorg dat ik er ook ben rond die tijd en in een boom zit, voor iedereen onzichtbaar.”

Op een gegeven moment, de meeste vrienden en bekenden zijn al uit het café vertrokken, zegt Daan: “Frank, we moeten gaan, anders redden we het niet. Succes.” “Jij ook, Daan”, zegt Frank en iedereen gaat op weg.

Frank heeft zich verscholen in een tent met schutkleur. Hij is net zo groen als het weiland, niet van echt te onderscheiden. Daan heeft een dikke trui en jas aangetrokken en is in een boom gaan zitten met goed overzicht op de rivier. Het is een

lange zit. Wachten, wachten, maar er gebeurt niets. Ja, Daan zijn benen beginnen te slapen. Als hij nu op zou staan, zou hij uit de boom vallen. Hij blijft zitten, hoe irritant dit ook is. “Blijven zitten, Daan”, zegt hij tegen zichzelf. Maar er gebeurt die nacht niets. Frank heeft voorzorgsmaatregelen genomen. Met een thermoskan koffie en een nachtkijker overziet hij het weiland en de rivier. In de rivier kan hij elke vaarbaken goed onderscheiden. Hij ziet de waterwilgen langs de oever. Hij telt er velen. Elke oneffenheid kan hij zien met de nachtkijker. Deze kijker heeft hij een keer op een rommelmarkt op de kop getikt. Voor weinig en zie nu, het is verdraaid handig, zo’n apparaat. Maar ook de nachtkijker levert niet het gewenste resultaat op. Hij ziet niets, behalve een opvliegende zwaan en een paar nachtvissers in hun roeiboot. Rond half zes, als het licht begint te worden, gaat Frank naar Daan. De nu al warme zon schijnt lekker op zijn rug. Hij heeft het koud gehad die nacht. Frank is vergeten warme kleren aan te trekken. Maar die heb ik nu niet meer nodig, denkt hij. Daan is al uit zijn schuilplaats gekomen. Hij heeft nog steeds last van slapende benen en komt moeizaam vooruit. “Ook niets gezien, zeker?” vraagt Frank aan Daan. “Niets, ik ben alleen moe en alles doet pijn. Ik ga naar bed, ik spreek je nog wel, Frank.” “Is goed”, zegt Frank en hij gaat huiswaarts.

Zoals elk landhuis vroeger een dienstmeid had, die na belgerinkel ten tonele verscheen, heeft ook de heer Van der Voorst een bediende. Het is een jongeman, Clarence, die behalve het huishouden en de bediening ook de tuinwerkzaamheden voor zijn rekening neemt. Hij werkt vier dagen in de week. De resterende tijd brengt hij door op zijn motor: toeren langs de IJssel. Het liefst maakt hij toertochten in Frankrijk en Engeland, maar daar heeft hij het geld niet voor.

Clarence, de heer Van der Voorst kan maar niet aan zijn naam wennen, wordt ontboden. “Ja meneer, wat is er van uw dienst?” “Ik krijg dadelijk mensen op mijn werkkamer. Wil je koffie en sterke drank klaarzetten? En ook nog iets te eten, voor het innerlijke van de mens.” “Is goed, meneer. Ik zal er gelijk voor zorgen.”

Niet lang daarna verschijnen de eerste werknemers op het landgoed. De eerste koffie wordt gedronken en als iedereen aanwezig is, heet de heer Van der Voorst allen welkom. “Ik heb jullie bijeengeroepen omdat ik een nieuw project wil opstarten.”

“Als jullie met mij mee willen lopen, zal ik dit op de kaart aanwijzen.” Hij prikt met zijn wandelstok op de kaart. “Hier wil ik een recreatiegebied ontwikkelen met luxe huizen. Huizen die door de omgeving worden opgenomen. Ze zijn er wel, maar je ziet ze niet. De mensen die er gaan wonen krijgen honderd procent privacy. De huizen verkleuren mee met het jaargetijde. Dat is erg bijzonder en is nog nooit ergens op deze aardbol, in

ieder geval niet in ons kikkerlandje, vertoond. Het prijskaartje is dan ook evenredig. Vanaf 950.000 euro. Het is een hoop geld, maar als je er woont is het een schijntje. Het aantal huizen is beperkt, een twintigtal. In de hiernaast gelegen kamer vinden jullie de verschillende ontwerpen van de toekomstige huizen. Als u mij wilt volgen?” Ze lopen naar de volgende kamer. “Wij zien helemaal geen ontwerpen van de huizen, meneer Van der Voorst”, zegt een bezoeker. “Dat is dan een groot compliment voor de architect”, zegt Van der Voorst. “Zoals u ziet zijn de huizen opgenomen in de omgeving.”

“Wat is nu het probleem, meneer Van der Voorst?” vraagt een van de aanwezigen.” “Het gebied is bewoond en dat stoort mij in hevige mate”, antwoordt Van der Voorst.

De zomer is begonnen. Het kleine dorp is zeker twee keer zo groot geworden. Niet in oppervlakte, maar in het aantal zielen door de vele dagjesmensen. De twee campings zitten elk jaar vol. Het circus is aan de buitenrand neergestreken en de terrasjes bij de cafés zitten vol. Het is goed voor de inkomsten, deze zomermaanden voor het dorp. Ook Daan de Jong plukt hier zijn vruchten van. Zijn ijs is niet aan te slepen. Het vormt een waardevolle aanvulling op zijn basisinkomen. Het is hard werken, maar er staan altijd vriendelijke mensen voor zijn kraam. Door alle drukte is hij het vreemde rode spoor in zijn weiland snel vergeten.

Totdat een toerist aan hem vraagt: “Meneer, is het nu de tijd van het jaar om de graslanden af te branden? Dat is niet erg bevorderlijk voor het toerisme. U heeft geluk dat de wind de andere kant op staat.” “Nee, natuurlijk gebeurt dat niet, zeker niet in de zomermaanden”, antwoordt Daan.

“Vreemd,” zegt de toerist, “want dat is toch uw weiland dat daar brandt”. Daan schrikt en gaat naar buiten. Hij kan niet geloven wat hij ziet. Zijn mooie, net gemaaide weiland staat in brand. Zeker driekwart is al weggebrand en ziet er zwart uit. Omdat de wind van de andere kant komt, heeft hij niets geroken. En hij heeft ook niets gezien, want hij was binnen bezig. “Heeft vader dan niets gezien?” vraagt Daan aan zijn moeder.

“Jazeker wel”, zegt zijn moeder ongerust. “Hij is gaan kijken maar is nog niet teruggekomen. Hij wilde je niet ongerust ma-

ken. Het meeste gras was er toch al vanaf gehaald. Gras kan wel wat hebben, hoor. Het is alleen vreemd dat het is gaan branden.” “Ma, als u op de winkel past, ga ik naar pa toe”, zegt Daan.

En zo gaat Daan op pad. Hoe goed hij ook kijkt, zijn vader is nergens te bekennen. Hoe kan dat nou, heb ik weer, denkt Daan. “Pa”, schreeuwt hij. “Pa, waar ben je?” Als hij het bijna op wil geven ziet hij zijn vader tegen een boom zitten. Hij kijkt roerloos voor zich uit over de rivier met zijn rug naar de boerderij toe. “Pa, waarom geef je geen antwoord als ik je roep?” Hij tikt tegen hem aan en zijn vader valt opzij. Een plas rood bloed kleurt het verbrande gras. Twee kogelgaten hebben het leven uit zijn lichaam weggezogen.

“Wat gaan we nou krijgen?” Daan kan maar net op zijn benen blijven staan. Hij leunt zwaar hijgend tegen de boom en staart naar het levenloze lichaam van zijn vader. Zijn vader, dood! Iemand die zijn leven hard heeft gewerkt en geen vlieg kwaad heeft gedaan. Hij heeft geen vijanden, alleen maar vrienden.

Wat voor ergs heeft zijn vader wel niet gedaan waardoor ze hem van zijn leven hebben beroofd, vraagt Daan zich af. Hoe kan dit? Ik heb niets gemerkt. Zijn houding was als altijd opgewekt, behulpzaam en vriendelijk. Hij sprak nooit een kwaad woord. Misschien was hij iets in zichzelf gekeerd, maar dat is dan ook alles. Hoe vertel ik dit tegen moeder? Er gebeurt van alles in het hoofd van Daan. Nuchter als hij is probeert hij het op een rijtje te zetten. Het lukt hem niet. Dan maar eerst de politie bellen, voordat moeder dit ziet.

“Met Rob, inspecteur van politie. Waarmee kan ik u van dienst zijn?” hoorde Daan aan de andere kant van de lijn. “Met Daan. Wil je onopvallend vanaf de rivierkant met je boot naar mij toekomen? Wel snel, maar zonder te veel de aandacht te trekken van de mensen in het dorp.” Hij zegt het op zo’n toon, dat Rob begrijpt dat er iets ergs aan de hand moet zijn.

6

“Het vervelende van de situatie is,” begint de heer Van der Voorst, “is dat het een agrarisch gebied is. Er staan prachtige boerderijen en de natuur is er op zijn mooist. Niemand zit te wachten op een projectontwikkelaar die deze rust verstoort. De aanwezige boeren verlaten nooit hun stek. Door de eeuwen heen zijn het familiebedrijven geworden. Van vader op zoon, jullie kennen dat wel. Toch wil ik in dit gebied mijn project beginnen. Mijn opdracht of taak aan jullie is dan ook: zoek de mogelijkheden voor mij uit. Ik wil een lichtpunt aan de horizon. Wel aardig omschreven, gezien het gebied, dacht ik zo. Zien wij elkaar over twee weken weer, heren? Oké. Dan zullen wij nu het innerlijke van de mens vullen, voordat eenieder op weg gaat. Wilt u mij volgen?”

“Heeft u een momentje?” vraagt Daans moeder aan een klant. “Getver, hoe werkt zo’n krenge ook alweer. Mijnheer, hoe zet ik dit ding aan?” “Zo mevrouw.” Hij zette de mobiele telefoon aan. “Nu kunt u bellen.” Na wat gefriemel met haar te dikke vingers op de naar haar idee veel te kleine toetsen bereikt ze Daan.

“Daan, waar blijf je nou? Heb je vader al gevonden? Het wordt hier steeds drukker en ik kan het niet alleen aan, verdorie.” “Ik kom zo ma. Vraag anders aan Frank Kampen of hij even wil komen helpen. Ik kan nu niet weg.” “Waarom niet?” vraagt zijn moeder. “Daarom niet. Bel Frank nou maar, oké?” “Is goed”, zegt ze. Chagrijn, denkt ze. “Zoek het dan maar lekker zelf uit in dat weiland van je.” En vervolgens belt ze Frank. “Ik kom er zo aan”, zegt hij. Gelukkig, denkt moeder. Voor even gered.

Daan wacht aan de oever van de rivier op Rob. Zo ver is dat toch niet varen? Zijn vader houdt hij nauwlettend in de gaten. Het beeld van de kogelgaten verdwijnt maar niet van zijn netvlies.

Rob meert zijn boot aan bij het weiland van Daan en doet dat voorzichtig omdat de oever voor het grootste gedeelte uit stenen bestaat. Hij wil aanmeren zonder zijn boot te beschadigen. “Wat is er aan de hand, Daan?” Daan zegt niets en wijst naar de boom waar zijn vader ligt.

Rob loopt naar zijn vader. “Hoe gaat het met... zijn adem stukt.” Zijn bruine gezicht trekt wit weg als hij de man ziet liggen. Het